

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep M. Fonalleras

El mètode Rodoreda

No estic d'acord amb tot el que diu Enric Gomà al llibre que acaba de publicar a Pòrtic (com quan parla de la "gironització implacable en què Catalunya està immersa"), però coincideixo amb ell en la necessitat de la "fumigació amb criteri", és a dir, de la "defensa de la naturalitat del català de Barcelona i rodalia". Jo hi afegiria més extensió de terreny que no pas la que ell descriu, perquè una gran part de les paraules que col·loca a la diana de l'idioma "presumptuós, entonat i solemne" també són estranyes per a mi. També les fumigaria doncs. Menys "xai", que a Girona no n'hem dit mai "be", i potser "parlat", que m'estimo més que "farina de galeta". El *Control de plagues* de Gomà és una delícia d'assaig que es llegeix com una comèdia i que conté traces (com ara diuen de segons quins aliments) de la ironia desfermada de Coromines: la referència a la vedet Tania Doris, absolutament irrellevant des del punt de vista filològic (o no), és un

El 'Control de plagues' de Gomà és una delícia d'assaig que es llegeix com una comèdia

exemple de fins a quin punt aquest llibre està fet tant per mirar de controlar plagues com perquè ens riem de nosaltres mateixos, que les activem i les patim. Un plaga és aquella persona "que en tot troba un motiu de broma, que no es pren res seriosament", i això ens podria dir de Gomà, si no fos que sota l'aparença de l'humorista finíssim s'amaga la veu d'un jutge sever que procura que la llengua de la tribu deixi de ser un "catalanesc mastegat" i recuperi el to "familiar, corrent, amable".

En les 92 parelles de paraules, formades per les que s'haurien de fumigar per tal que unes altres creixessin esponeroses (o verdegessin de nou), hi ha de tot. Excessos d'un català massa culte i encarcarat, a vegades, o prou acostat al castellà, unes altres, perquè no molesti. O excessos, perquè sí, en general, com ara anomenar "ictus" a una "feridura". La fórmula per saber on aplicar el tractament és fantàstica i molt entenimentada. "Per detectar el català natural, sovint faig servir el mètode Rodoreda. ¿Què hauria escrit a *La plaça del Diamant*, «destorb» o «nosa»?". I vostès, ¿com en dirien?

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Censura a Arco

Havia assistit a les primeres edicions d'Arco, la fira de galeries d'art que cada febrer se celebra a Madrid. La feina de gestor cultural que llavors exercia afavoria el desplaçament. Vull dir que hi anava de gorra, convidat pels organitzadors del certamen o un organisme pròxim. Llavors Madrid estava de moda. La *movida* atreïa molts peninsulars a la capital. Els catalans eren la majoria perquè tot i la *movida* promoguda per l'alcalde Tierno Galván i pel govern de Felipe González llavors imperant, Catalunya i més en concret Barcelona duïen la veu cantant en matèria d'art i de cultura. Anaves a Arco i et passaves el dia parlant en català perquè gairebé totes les galeries eren catalanes, com eren catalans els artistes que hi duïen a exposar-se. Un vespre vaig anar al teatre. Em vaig trobar veient *Ninette y un señor de Murcia*. El teatre era ple. Vaig riure, però quina connexió hi havia entre el disbarat de Mihura i el que s'exposava a Arco? No en vaig saber trobar cap. Quedava la possibilitat d'anar al cine. Almodóvar i les seves dones estridents feien furor.

“La fira de les galeries d'art fa retirar una obra sobre les injustícies

Una edició d'Arco va ser per a mi memorable. Vaig decidir que no fumaria mai més cigarrets. N'havia fumat fins llavors massa: ros i negre. N'he oblidat el sabor, que ara em repugnaria. He perdut també el compte de quant fa de la *sublim decisió*. Bon senyal. De totes maneres, no vaig abstenir-me de fumar *purets*. Fumant-ne, vaig assistir a reunions paral·leles que Arco organitzava per discutir i parlar de gestió cultural, la meua activitat. Tothom fumava i ho feia pertot. En sortir de la reunió, t'espolsaves el jersei i en sortien volves de fum com, sortint del teatre, me n'havien sortit de pols.

He dit que la majoria d'artistes eren catalans. De físicament presents només hi vaig detectar els joves, els que buscaven fer-se un forat en la fama. De consagrat, per exemple Tàpies, no en vaig veure mai cap. La seva galeria exposava la seva obra, però ell es quedava a Barcelona. Llavors ja m'hauria hagut de maliciar d'Arco: transaccions de marxants i poca cosa més.

Aquest any un artista madrileny ha presentat un conjunt de retrats que representen els presos polítics que l'autoritat governativa nega que existeixin a Espanya. Entre ells, els encarcerats catalans. Vaig pensar: mira, un *intel·lectual* castellà sensible al procés o, si més no, a les injustícies. L'endemà, els amos de les instal·lacions que acullen Arco li havien fet retirar els quadres. Escric això quan la retirada s'acaba de produir. Protestaran els altres artistes? Abandonaran Arco, que és el que haurien de fer, ells, les galeries i els marxants? Em trobo en encesa espera. L'haurien abandonat els de la *movida* davant un cas de censura semblant i havent-hi Catalaunya en litigi?